

9) Endringsforslag af Plo ug :

I § 190 tilføies i Slutningen efter Ordene „straffes paa Livet“ : eller med Tugt- hussarbejde paa Livstid.

forfattedes med 23 Stemmer mod 16.

10) Udkastets § 190, saalydende :

Den, som med Overlæg stiller et andet Menneſte ved Livet, straffes paa Livet.

vedtoges med 33 Stemmer mod 2.

De øvrige Paragrapher ansaaes som vedtagne uden Afstemning.

Dernæst fattes det følgende Affnit under Forhandling, nemlig Capitel 19—30 inclusive, tilligemed de dertil stillede Endringsforslag.

Broct : Det første Endringsforslag, som vi have tilladt os at stille til dette Affnit, angaaer det 19de Capitel, Materien om Duel. Det vil være det høie Thing bekjendt, at denne er bleven underkastet endeel Forandringer i det andet Thing. Medens det nemlig i det Udkast, som vedtoges iſſor, var Reglen, at Duel overhovedet ikke ſtulde fremfalde Straf, medmindre den havde forårsaget Død eller bethdelig Legemsbeſtadigelse, eller den havde ophørt at være en egentlig Duel, idet der var gjort Brud paa de Bedtægter og Aftaler, der betinge Duellens Væsen, har man nu ſtillet Sagen ſaaledes, at der altid ſkal være Straf for Duel, og i lige Maade forandret Beſtemmelſerne for Secundanternes Vedkommende. Der er imidlertid herved fremkommet en mindre god Overeensſtemmelſe mellem Reglerne for Straf for Duellanter og for Secundanter. Medens nemlig den Duellant, der under en Duel forſættlig tilſidſætter Bedtægt eller Aftale, kun paadrager ſig Straf, naar han bevirker en Andens Død eller en af de bethdelige Legemsbeſtadigelse, ſom omhandles i § 204, vil Secundanten, der forſættlig har overtraadt ſin Pligt, under alle Omſtændigheder, ſelv om Legemsbeſtadigelsen

er en af de ubethdeligere i § 203 omhandlede, være at undergibe Strafsansvar. Dette er en Inconſequent, ſom ikke bør blive ſtaaende, og vi have derfor foreſlaaet, at ogsaa Duellanter, der forſættlig have overtraadt Bedtægt og Aftale, paadrage ſig Straf, ſelv om den forårsagede Legemsbeſtadigelse er mindre bethdelig. — Vort andet Endringsforslag angaaer den nye § 222. Der fandtes ingen Beſtemmelſe i det første Lovudkaſt om Brud paa Brevhemmeligheden; en ſaadan er imidlertid bleven optaget i det andet Thing, og man har nu forment ikke at burde mødſætte ſig en ſaadan Beſtemmelſe; ſkjøndt denne Brøde ganſte viſt ſtaaer paa Grændſen mellem det Strafbare og det moraliſt Utilledelige, men man har antaget, at Affattelsen af Paragraphen under alle Omſtændigheder maatte undergibes en Forandring. Vi have foreſlaaet i al Korthed at udtale, at med den ſamme Straf, den nemlig, ſom er ſaſſat for Brud paa Huusfreden i § 221, ſtraffes den, der gjør ſig ſkyldig i Brud paa Brevhemmeligheden. Vi undgaae derved udtrykkelig at optage Anførelſen af den umiddelbart foregaaende Paragraph, Noget, ſom ellers ikke finder Sted i Loven. Naar det fremdeles hedder, at Bruddet ſkal være forſættlig, ſkal jeg bemærke, at det intet andet Sted i Lovudkaſtet er anſeet fornödent at udtale, at Straffen ſaſſettes for den forſættlige Brøde, naar man undtager § 123 i Materien om Embedsforbrydelse, hvor denne Angivelse har ſin ganſte ſpecielle Grund. Det er ellers overalt i Lovudkaſtet forudsat, at der kun er Tale om forſættlig Brøde, idet der er givet ſæregne Regler for Uagſomhed. Det forekommer derhos ogsaa Forſlagsſtillerne, at Brøden ikke er ganſte rigtig betegnet, naar der ſiges: „ſom ulovlig og forſættlig bryder et ikke til ham adreſeret Brev“, thi om end Brevet findes aabnet, kan der gøres Brud paa Brevhemmeligheden, derved, at man enten offentliggjør Indholdet eller paa anden Maade gjør utilbørlig Brug af den Kundſkab, man har erhvervet. Vi have troet, at Brødens Væsen ganſte udtømmes ved den korte